ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αιμιλία Καραλή

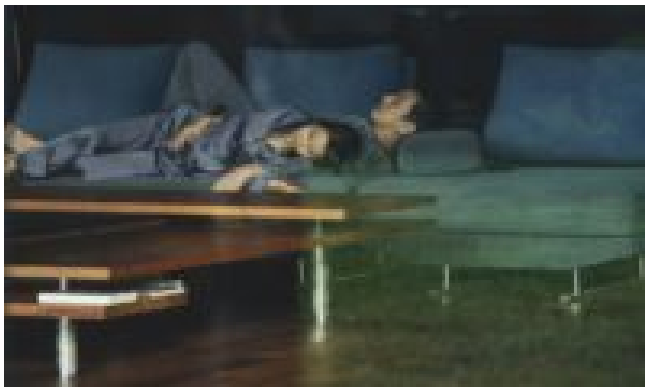

Η βραβευμένη ταινία, με τον προκλητικό και προσβλητικό τίτλο, αξίζει όχι για την όποια κοινότοπη αλήθεια μπορεί να περιέχει, αλλά γιατί μπορεί να οδηγήσει σε προβληματισμούς για το ποια είναι τα αυθεντικά παράσιτα και για το ποιος τα χρειάζεται για να υπάρξει ως αυτοτελής οργανισμός.

Παράσιτα είναι ο τίτλος της νοτιοκορεατικής ταινίας που πήρε τέσσερα βραβεία Όσκαρ για το 2020: καλύτερης ταινίας, σκηνοθεσίας, πρωτότυπου σεναρίου και ξενόγλωσσης ταινίας. Προσαρμοσμένη αισθητικά σε χολιγουντιανά κλισέ (απόμακροι πλούσιοι –συμπαθητικοί φτωχοί), αποτυπώνει τη δόλια εισβολή –αλλά και τον επιδέξιο χειρισμό εκ μέρους τους– εξαθλιωμένων ανθρώπων στην υπηρεσία- εξαπάτηση μιας πλούσιας οικογένειας. Το μακελειό του τέλους –δι' ασήμαντον αφορμήν– δημιουργεί έναν νέο παρασιτισμό, κάτι σαν έναν ατελείωτο φαύλο κύκλο.

Ποιοι όμως ήταν τελικά τα παράσιτα; Ο πλούσιος εργοδότης και η οικογένειά του ή οι φαμίλιες των μικροαπατεώνων που τους περιτριγύριζαν υπόγεια και επίγεια; Οι ανατροπές στην πλοκή –από τα εντυπωσιακά στοιχεία της ταινίας– συνοδεύονται από αντίστοιχες ανατροπές σε όποια πιθανή απάντηση. Πάντως, η πλάστιγγα φαίνεται να γέρνει στη θέση πως παράσιτα –κυριολεκτικά– είναι οι φτωχοί της ιστορίας. Δεν πρόκειται για κάποιους «ταξικά» συνειδητοποιημένους ανθρώπους, αλλά –όπως παρουσιάζονται στο φιλμ– μικρά αρπακτικά που θέλουν να γευτούν κομμάτια από την καταναλωτική ζωή των ξενιστών τους.

Γενναιόδωροι οι εκπρόσωποι της κραταιότερης κινηματογραφικής βιομηχανίας τίμησαν την ταινία αυτή με μια σειρά βραβεία. Περίσσεψαν τα χειροκροτήματα από χέρια φορτωμένα με διαμαντικά και πολύτιμα ρολόγια για μια ταινία που «μιλάει» –όπως μιλάει– για τους περιθωριοποιημένους παράσιτους, θύτες και θύματα της ζωής τους. Και όπως είχε γράψει

κάποτε ένας παλιός μου μαθητής και παντοτινός μου δάσκαλος: *«τα βραβεία κάνουν τους ήρωες γραφικούς και τους μύθους ανίσχυρους»*. Μόνο που σε αυτήν την περίπτωση οι ήρωες είναι όντως γραφικοί και οι μύθοι εκπίπτουν σε μυθεύματα. Εκτός και αν πιστέψουμε πως οι αντίπαλοι του πλούτου και της αλαζονείας που αυτός εμπεριέχει, είναι όντως παράσιτα ή μόνο ως παράσιτα μπορούν να βολέψουν κάπως τη ζωή τους.

> **Ένα από τα ζητήματα που χρειάζεται να διερευνηθεί είναι η πεποίθηση πολλών ανθρώπων ότι τους αξίζει μια ζωή στο περιθώριο, στο βρόμικο υπόγειο**

Πάντως στην καθημερινή μας ζωή ως παράσιτα αντιμετωπίζονται από τις κάθε λογής εξουσίες όσοι διεκδικούν την αξιοπρέπεια στον βίο τους:

Ο δάσκαλος που παλεύει για τη μόρφωση τη δική του και των μαθητών του, **ο γιατρός** που αγωνιά για την υγεία του ασθενή του, **ο νέος** που αρνείται να υποκύψει σε ένα παρόν και ένα μέλλον προδιαγεγραμμένο, **ο κάθε εργαζόμενος** που αντιστέκεται στο να τον αντιμετωπίζουν σαν είλωτα που ζει «χάρη σε αυτόν που του δίνει δουλειά και ψωμί να φάει». Παράσιτα, εδώ και χρόνια, θεωρούνται οι **πρόσφυγες** και οι **μετανάστες** που εξ ορισμού πια είναι ύποπτοι για κάθε κακό και δόλιο που συμβαίνει ή μπορεί να συμβεί στον τόπο.

Κοντολογίς, αυτός ο χαρακτηρισμός συνοδεύει αυτόν που αρνείται να θεωρεί τον εαυτό του παράσιτο, εκείνον που δεν πιστεύει ότι ζει εξαιτίας της καλοσύνης και της ελεημοσύνης των άλλων, όποιον μάχεται να γίνει **«αυτόσιτος»** σε μια κοινωνία που έχει συνείδηση του ποιος παράγει τον «σίτο» και ποιος πραγματικά παρασιτείται και παρασιτεί.

Η βραβευμένη, λοιπόν, ταινία με τον προκλητικό και προσβλητικό τίτλο αξίζει τουλάχιστον όχι για την όποια κοινότοπη αλήθεια μπορεί να περιέχει, αλλά γιατί μπορεί να οδηγήσει σε ερωτήσεις και προβληματισμούς για το **ποια είναι τα αυθεντικά παράσιτα** και για το **ποιος τα χρειάζεται για να υπάρξει ως αυτοτελής οργανισμός**. Γιατί ένα από τα ζητήματα που χρειάζεται να διερευνηθεί είναι η πεποίθηση πολλών ανθρώπων ότι τους αξίζει μια ζωή στο περιθώριο, στο βρόμικο υπόγειο, στα ψίχουλα των τραπεζιών, στο δανεικό φόρεμα, στο κλεμμένο φως, στο μικροέγκλημα κατά της ιδιοκτησίας των ισχυρών.

Η κοινωνία που στηρίζεται σε αυτήν την ιδιοκτησία δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το έγκλημα, γιατί αυτό της εξασφαλίζει και στερεώνει την ισχύ της. Χρειάζεται, λοιπόν, τα παράσιτα για να διαιωνίζεται. Καμιά φορά τους ρίχνει ένα βλέμμα συμπόνιας, τα ελεεί και

φροντίζει για τη διατήρησή τους. Έτσι φτιασιδιώνει **το τρομακτικό και παρασιτικό της πρόσωπο.**

Πηγή: ***ΠΡΙΝ***